

Ігор Гаврилюк: «Французька пані розповідала нам про Солов'яненка»

Досягнення музикантів, співаків, спортсменів є більшим внеском у розвиток зовнішнього іміджу країни, ніж діяльність політиків. Під час загадування видатних українців, іноземці відразу згадують і Україну. Сьогодні музиканти і солісти Тернопільської обласної філармонії продовжують примножувати славу нашої держави, нашого міста: беруть участь у міжнародних фестивалях, виступають за кордоном. Нещодавно камерний оркестр філармонії і її соліст Ігор Гаврилюк побували на гастролях у Польщі, Німеччині, Франції та Люксембурзі. Про свої враження від виступів він розповів читачам газети «Тернопіль вечірній».

«Французи люблять класичну музику»

– Нещодавно ви повернулися із гастролей. Як приймала вас закордонна публіка?

– Камерний оркестр Тернопільської обласної філармонії і мене, як соліста, запросили взяти участь у фестивалі класичної музики у Польщі. У рамках фестивалю для нас також було організовано концерти в Німеччині, Франції, Люксембурзі. Закордонний глядач приймав тепло і гостинно. Я виконував твори німецькою, італійською та українською мовами. Оркестранти мали свою програму. Також в рамках камерного оркестру була створена невелика музична формація, яка запропонувала глядачам виключно українську музику.

З українських творів я виконував «Чорні брови, карії очі», «Ой ти, дівчино, з горіха зерня», а з італійських «O sole mio», кавказьку емі-

грантську пісню та твори німецькою мовою. Співав акапельно пісні «Рідна мати моя», «Два кольори». Оскільки на концерт завітали українці, я вирішив зробити їм подарунок. Такий експромт сподобався присутнім.

Організував цю поїздку генеральний продюсер Тернопільської філармонії Василь Ірмійчук, який вже багато років поспіль докладає великі зусилля, аби про наших виконавців дізналися за кордоном.

– Чим особлива французька публіка?

– Поїздка була особлива тим, що ми отримали можливість проживати у сім'ях німців і французів. Тому мали змогу побачити їхнє життя, так би мовити, зсередини. Коли в гастрольному турі ти живеш у готелях, то бачиш міста і людей опосередковано, менше спілкуєшся. Французи люблять класичну музику. За стилем життя вони дуже відрізняються від інших європейців. При досить високому рівні життя в загальному люди майже рівні у зовнішньому прояві матеріальних статків. Це спостерігається навіть у забудові житлових масивів. Якщо на вулиці будинки зведені у 2 або 3 поверхи, то тут не побачиш дев'ятиповерхової будівлі. Також французи переважно їздять на невеликих малолітражних авто.

Деякі слова хочу сказати про Люксембург. Це невелика країна. Її населення дещо більше 400 тисяч і протяжність 82 кілометри. Для мене дивним було те, що у великих містах після 20 години вулиці порожніють, а в маленьких – уже навіть після 17-ї. У Тернополі в цей час життя тільки починається.

«Довелося виступати навіть у церкві»

– У яких містах ви виступали?

– У Нюрнберзі, Страсбурзі, Сарбрюкені і інших. Упродовж трьох тижнів дали понад 30 концертів. Теплий прийом публіки компенсував втому від переїздів і частих виступів. Траплялося, що просили заспівати господарі, які нас приймали. В гостях я співав російські пісні, зокрема «Очи черные». При зга-

каючи, навіть страшно було брати її до рук, щоб випадково не розсіпалася. Її власниця дуже пишалася тим, що зберегла таку реліквію.

– Чи були якісь особливі концерти?

– Так, особливо мені запам'ятався виступ у Сарбрюкені. Після того, як я заспівав «O sole mio», всі глядачі в залі встали і аплодували. Це для артиста дуже приємно. Концерти були розраховані виключно на французів і німців. З українцями я познайомився тільки поблизу Франкфурта.

Довелося виступати і в церкві. Там зібралось багато людей. Нас зустріла жінка – мер цього міста. Вона була в захопленні від концерту. Нас запросили у гості. За участю нас зав'язалася розмова, ніхто не спостерігав за часом. У результаті ми зазіналися на концерт. Але французи сприйняли це спокійно, оскільки спілкування за столом вважають дуже важливим. Під час застілля з ними можна обговорити багато цікавих тем, вирішити ділові питання. Українці в цьому плані чимось схожі на французів. У німців все точно по годиннику. Певний час виділяється на обіди, на збори і т.д.

– Ви отримали запрошення на участь у наступних фестивалях?

– Так. За кордоном прийнято, якщо сподобався виступ, то відразу після концерту підходять і запрошують приїхати ще. І це є офіційним запрошенням. Наступного року ми плануємо їхати до Франції на фестиваль класичної музики.

Спілкувалася
Яніна ЧАЙКІВСЬКА.
Фото із французького видання.